

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 14Co/73/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8107209607
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 02. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Milan Majerník
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2015:8107209607.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Milana Majerníka a členov senátu JUDr. Milana Šebeňa a JUDr. Mareka Kohúta v právnej veci žalobcov: 1/ F. W., rod. G., bytom Y., S. XX, občianka SR, 2/ J. G., bytom Y., H. X, občan SR, obaja zastúpení Ing. I. W., bytom Y., I. XX, proti žalovanému: ZLATÁ STUDŇA, s.r.o., Široké 631, IČO: 36 499 552, právne zastúpenému Mgr. Pavlom Horovčákom, advokátom, Košice, Hroncova 3, o ochranu osobnosti, o odvolaniach žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prešov zo dňa 30.9.2013 č.k. 17C/93/2007-372 a proti dopĺňaciemu rozsudku Okresného súdu Prešov zo dňa 9.1.2014 č.k. 17C/93/2007-410, zhodou hlasov členov senátu takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok súdu prvého stupňa zo dňa 30.9.2013 č.k. 17C/93/2007-372 v spojení s dopĺňacím rozsudkom zo dňa 9.1.2014 č.k. 17C/93/2007-410 vo výroku o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcom po 5.000,- eur do 15 dní od právoplatnosti rozsudku.

V ostatných výrokoch rozsudok v spojení s dopĺňacím rozsudkom zrušuje a v rozsahu zrušenia vracia vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

1) Prvostupňový súd napadnutým rozsudkom zo dňa 30.9.2013 č.k. 17C/93/2007-372 rozhodol, že :

„Žalovaný Zlatá Studňa s.r.o. so sídlom Široké 631, IČO: 36 499 552 p o r u š i l osobnostné práva žalobcov F. W., rod. G., nar. XX.X.XXXX, bytom Y., S. XX a MUDr. J. G., nar. XX.X.XXXX, bytom Y., H. X tým, že použila ich obrazovú snímku bez ich súhlasu na reklamné účely.

Žalovaný je p o v i n n ý za neoprávnený zásah do osobnostných práv žalobcov poskytnúť im zadosťučinenie vo výške po 5.000 EUR každému, a to do 15 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Žalovaný je p o v i n n ý nahradiť žalobcom v 1. a 2. rade na trovách konania 781,94 EUR a zaplatiť ich do 3 dní od právoplatnosti rozsudku na účet ich právneho zástupcu Ing. I. W., Y., I. XX.

Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť súdny poplatok vo výške 766 EUR a zaplatiť ho na účet Okresného súdu v Prešove do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.“

V dôvodoch rozhodnutia najskôr uvádza skutočnosti vyplývajúce z rozhodnutia odvolacieho súdu v predmetnej veci zo dňa 22.9.2011, ktorým okrem výroku o zamietnutí návrh vo zvyšku, boli zrušené ostatné výroky predtým vydaného rozsudku súdu prvého stupňa. Cituje názory odvolacieho súdu a konštatuje, že viazaný právnym názorom odvolacieho súdu podľa § 226 O.s.p. doplnil dokazovanie o výsluchy svedkov J. G., F. G., Ing. J. N., W. G., Mgr. I. G., vypočul znalcov, ktorí boli poverení

vypracovaním znaleckých posudkov Kriminalistického a expertízneho ústavu PZ Bratislava, Ing. N. Y. a Mgr. B. C.. Konštatuje, že:

a) Žalobcovia sa podanou žalobou zo dňa 25.4.2007 domáhali ochrany osobnostných práv, ktoré žalovaný porušil tým, že bez ich súhlasu použil ich obrazovú snímku na reklamné účely v r. 2006 na svojich reklamných pútačoch, ktorými propagoval distribúciu a predaj svojich výrobkov minerálnych vôd Zlatá Studňa formou papierovej násadky, na ktorej bola umiestnená obrazová snímka žalobcov tvoriacich tanečný pár a reklamný slogan „So živou vodou je aj tanec ľahší“, ktorý používala na propagáciu svojich výrobkov žalovaná strana využívajúc pritom aj generálne reklamné partnerstvo v reality šou „Let’s Dance, tanečná horúčka na Markíze“. Uvedené papierové násadky boli umiestnené okolo uzáverov fliaš na minerálnych vodách produkovaných žalovaným, ktoré boli distribuované do veľkoobchodnej i maloobchodnej siete jeho odberateľov. Obrazová snímka žalobcov, na ktorej sú odфотографovaní ako tanečný pár spoločenských tancov a ktorá bola použitá bez súhlasu žalobcov v reklamnej kampani žalovaného, pôvodne vznikla v novembri 2002 a bola vyhotovená na objednávku spoločnosti USS STEEL za účelom vyhotovenia veľkoplošnej fotografie, resp. billboardu propagujúceho reprezentačný ples USS Steel 11.1.2003. Neskôr v roku 2005 bola pôvodná fotografia žalobcov s ich súhlasom použitá pre potreby tanečného klubu „Tanečná škola C.“, ktorého boli žalobcovia členmi na propagáciu tanečnej súťaže „CASSOVA OPEN 2005“. Žalovaný použil pre svoje reklamné účely obrazové snímky - fotografie žalobcov bez ich súhlasu, pričom obrazovou snímkou je identifikovateľným spôsobom nasnímaná ich fyzická podoba. Žalobcovia kontaktovali žalovaného 11.1.2007 v snahe sa mimosúdne dohodnúť, pričom žalovaný odkázal žalobcov, aby v tejto veci rokovali s ich právnym zástupcom Mgr. C. R., ktorý pri osobnom stretnutí uznal, že žalovaný neoprávnene zasiahol do osobnostných práv žalobcov a tlmočil aj snahu žalovaného so žalobcami sa primerane finančne vyrovnáť, ale následne listom z 12.3.2007 žalovaný žalobcom oznámil, že nesúhlasí s ich písomným návrhom mimosúdnej dohody a keďže žalovaný nenavrhol ani iné riešenie, ani žiadne ospravedlnenie za svoje konanie, žalobcovia opätovne oslovili právneho zástupcu žalovaného listom z 23.3.2007, na ktorý nedostali odpoveď. V prípade žalobcov sa za neoprávnený zásah do ich osobnostných práv žalovaným nejavi dostatočujúce morálne zadosťučinenie, pretože je už jednak neaktuálne, nakoľko v súčasnosti už nie sú v predaji fľaše minerálnych vôd s uvedenou reklamnou násadkou, ktoré boli aktuálne v čase vysielania reality šou „Let’s Dance, tanečná horúčka na Markíze.“ Do úvahy neprichádza ani morálne zadosťučinenie vo forme ospravedlnenia sa žalovaným, preto sa žalobcovia domáhajú za neoprávnený zásah do ich osobnostných práv žalovaným poskytnutia finančného zadosťučinenia, a to pre každého vo výške 250.000,- Sk. Žalovaný je na slovenskom hospodárskom trhu jedným z najväčších sťažiteľov v oblasti produkcie minerálnych vôd, sirupov a iných produktov, a tým, že bez súhlasu žalobcov použil ich podobu v reklame, ktorej cieľom je v konečnom dôsledku dosiahnutie zisku, pripravil žalobcov minimálne o honorár za ich nedobrovoľné pôsobenie v jeho reklamnej kampani, pretože na reklamné účely si žalovaný mohol prenajať tanečný klub účinkujúcich v spomínanej tanečnej súťaži, čo by si vyžiadalo uhradiť určitú výšku ich honorárov a práve táto minimálna výška honorárov, na ktorú by pri reklame žalovaný vyplatil, by mala predstavovať toto finančné zadosťučinenie.

b) Žalovaný žiadal žalobu zamietnuť. Potvrdil, že použil na svojich produktoch papierové násadky, ktoré neboli vyrobené žalovaným, ale dodané košickou tlačiarenskou firmou Harlequin Quality na základe zmluvy o dielo. Žalovaný týmito násadkami chcel podporiť reklamnú kampaň v rámci reklamy „Let’s Dance.“ Požiadavka žalovaného na tohto dodávateľa bola, aby jej vyhotovil grafické znázornenie s motívom sponzorstva „Let’s Dance“ a aby na nej bol písomný slogan, ktorý žalovaný použil na násadke „So živou vodou je aj tanec ľahší.“ Žalovaný nemal dojem, že je tam známy tanečný pár, nemal záujem parazitovať na tanečníkoch. Zobrazenie plní len funkciu grafického symbolu tanca a je jedno, či tam bolo zobrazenie žalobcov alebo iných osôb, alebo len nákras z hľadiska tanečného efektu. Z tohto pohľadu žalobcovia výrazne preceňujú úlohu a dôležitosť grafického znázornenia na násadke. Žalobcovia dostatočne nepreukázali, že žalovaný zasiahol do ich osobnostných práv a uvádzajú, že sa len spoznali na násadke. Ak by sa aj preukázalo, že došlo k zásahu do osobnostných práv žalobcov, neznamená to, že im patrí odškodnenie vo výške, ako ho žiadajú a sumu považujú za premrštenú. Žalovaný nemal úmysel ani zámer poškodiť žalobcom, aj keď si je vedomí objektívnej zodpovednosti v tejto záležitosti. Žalovaný nedosiahol žiadny vysoký zisk z toho, a takisto neprofitoval a nemal teda ani zisk z titulu použitia násadok. Žalovaný ako reklamný partner Televízie Markíza, konkrétne v relácii „Let’s Dance“ smeroval svoje aktivity k popularizácii svojich výrobkov, a to sa týkalo aj finančnej podpory konkrétnej relácie, čo je vyjadrené na tejto násadke, ale to nijako priamo nesúvisí s obrazom na tejto násadke.

V ďalšom prvostupňový súd popisuje v dôvodoch rozhodnutia obsah svedeckých výpovedí svedkov J. G., F. G., Mgr. I. G., Ing. J. N., výpovedí pracovníkov Kriminalistického a expertízneho ústavu Ing. N. Y. a Mgr. B. C., ktorí vypracovali pre účely tohto konania znalecký posudok. Po vyhodnotení týchto dôkazov i dôkazov vykonaných pred uvedeným rozhodnutím odvolacieho súdu mal za preukázané, že na reklamnej násadke na výrobkoch žalovaného sú jednoznačne zobrazení žalobcovia, ktorí nedali súhlas k použitiu ich zobrazenia na reklamné účely žalovaného. Ide o identické osoby na reklamnej násadke s osobami z fotografie na billboarde a totožnosť osôb na násadke s obrazovou snímkou je identifikovateľným spôsobom preukázaná. Za rozhodujúci dôkaz pre identifikovateľnosť žalobcov na násadke reklamy súd prvého stupňa považoval znalecký posudok Kriminalistického a expertízneho ústavu Policajného zboru v Bratislave č. PPZ 6562, v ktorom znalci vyslovili jednoznačný záver pokiaľ ide o porovnanie fotografie, ktorá bola podkladom pre vyhotovenie billboardu s vyobrazením žalobcov v životnej veľkosti so zobrazením na spornej reklamnej násadke na fľašiach minerálnej vody. Použitím metódy vizuálneho pozorovania a komparačnej metódy, ako aj metódou položením zobrazenia vedľa seba, metódou prekrytia zobrazení a metódou porovnania uhlov, hlavného motívu zobrazenia, bola zistená zhoda v detailoch zobrazenia, zhoda v základných uhloch hlavného motívu a zhoda v zobrazení pozície vybraných znakov po aplikácii uhlových korekcií. Pri výsluchu znalec Ing. N. Y. doplnil, že papierová násadka, ktorá bola k dispozícii, bola nižšej kvality ako veľkoplošné zobrazenia, ale dala sa porovnávať uvedenými metódami. Znalkyňa Mgr. B. C., ktorá pracovala antropologickou somatoskopickou metódou na preukázanie, alebo vylúčenie totožnosti porovnávaných osôb uviedla, že porovnávala znaky na tvári a hlave osoby, ktoré sa metricky nevyjadrujú, udávajú sa v určitých stupňoch, porovnávala skupinové znaky, ako aj individuálne, ako tvar očnice, výška slizničnej časti hornej pery, jazvy, znamienka, pričom z vyhodnotenia týchto znakov vyplynul záver, že u ženy bolo vyhodnotených 25 morfológických znakov, z ktorých vyplýva, že na priloženom billboarde, ako aj na obrázkoch, ktoré mala k dispozícii, diapozitívov, je s vysokou pravdepodobnosťou zobrazená rovnaká osoba a v prípade muža bolo vyhodnotených 28 morfológických znakov, z ktorých vyplýva, že na predloženej billboarde a exponovaných obrázkoch, je s veľkou pravdepodobnosťou zobrazená rovnaká osoba. Výsluchom svedka Ing. J. N. bolo zistené, že tento neporovnával fólie, ktoré sú v ZP Kriminalistického ústavu označené pod č. 3, nepracoval s metódou kriminalistická antropológia, ale ako znalec odboru elektroniky a v odbore kriminalistika postupoval tým spôsobom, že použil metódy výpočtovej techniky a vykonal binárne porovnanie formou lineárneho zväčšenia určitých bodov na obrázkoch, ktoré mal k dispozícii. Znalci Kriminalistického ústavu boli oboznámení s posudkom Ing. N. a zistili, že v ňom nie je uvedený postup, ani metóda spracovania, preto nie je jasné k akým záverom sa mohol dopracovať a sú v ňom uvedené konštatovania, ktoré nemajú ani logickú súvislosť s danou vecou. Na str. 7 jeho posudku sú uvedené merania za účelom potvrdenia linearitu zväčšeniny, ako uvádza Ing. N., kde sú uvedené hodnoty uhlov, priamok a bodov, z ktorých ale nie je zrejmé, ako dospel k takýmto hodnotám. Jeho posudok neobsahuje prílohovú, ani obrazovú časť, kde by bolo vysvetlené, na základe čoho dospel k týmto hodnotám, preto je posudok nepreskúmateľný. Pre tieto nedostatky pre účely dokazovania v predmetnej veci je tento posudok nepoužiteľný. Jednoznačný záver o zidentifikovaní žalobcov so zobrazením na násadke použitej na fľašiach s minerálnou vodou vyplýva i zo svedeckých výpovedí Mgr. I. G., F. G., J. G., ktorí jednoznačne vypovedali, že na násadkách na fľašiach minerálnych vôd, ktoré boli bežne v obchodnej sieti, spoznali žalobcov v rade 1, 2 a jednoznačne ich identifikovali. Identifikovateľnosť žalobcov na násadke bola teda preukázaná jednoznačne. Týmito dôkazmi bolo vyvrátené tvrdenie žalovaného, že sa nejedná o zhodné osoby. Jeho obrana vyplývajúca zo záverov posudku Ing. N. nebola opodstatnená, pretože pre konštatované nedostatky nemá žiadnu výpovednú hodnotu. Prijaté závery o identite žalobcov so zobrazením na reklamných násadkách podporuje aj svedecká výpoveď N. G., ktorý ako fotograf vyhotovil pre účely USS STEEL fotografie so žalobcami a mal k dispozícii všetky diapozitívy v počte 9 s tým, že diapozitívy č. 5, 6 si odkúpil objednávateľ USS STEEL a poskytol ich tlačiarňi, kde aj tieto diapozitívy ostali a neboli mu už vrátené. Práve z týchto diapozitívov č. 5,6 boli urobené reklamné násadky. Svedok ďalej potvrdil, že ho kontaktoval p. Y. z tlačiarne HARLEQUIN QUALITY s tým, že použil jeho diapozitív a navrhoval mu, aby mu dal potvrdenie, že si ho od neho odkúpil, čo mu odmietol urobiť. Aj táto svedecká výpoveď teda preukazuje za akých okolností došlo k použitiu podobizne žalobcov k výrobe reklamných násadok použitých na minerálnych vodách žalovaného, keď došlo k vedomému a úmyselnému použitiu diapozitívov so zobrazením žalobcov na výrobu reklamnej násadky bez ich súhlasu. I tento svedok potvrdil, že jednoznačne na násadkách je použitý záber, ktorý on vyhotovil a sú na ňom jednoznačne žalobcovia.

Na základe takto zisteného skutkového stavu prvostupňový súd konštatoval, že ochrana osobnosti je nárokom upraveným v Občianskom zákonníku. Po citácii ust. § 11, § 12 ods.1 - 3, § 13 ods.1 - 3 Obč. zák. uviedol, že ochrana podoby fyzickej osoby a ochrana prejavov osobnej povahy patrí do oblasti občianskoprávneho zabezpečenia jednotlivých hodnôt osobnosti fyzickej osoby. Pod podobou fyzických osôb sa rozumejú jej charakteristické rysy, ktoré či už obrazom, kresbou, fotografiou, filmových, televíznych snímkov, sochou, či iným zobrazením znázorňujú jej individualizovaný telesný vzhľad, najmä jej tvár a postavu. To isté platí o ochrane hmotného zachytenia podoby fyzickej osoby na podobizeň, či na iný obrazový snímok. Podobizňou je portrét fyzickej osoby, na ktorom je hmotne zachytená jej podoba. Obrazové snímky predstavujú zachytenie podoby fyzickej osoby na obraze. Nejde o portrét, ale o iný obraz, na ktorom je však podoba fyzickej osoby zachytená, hoci aj podružne, či náhodne identifikovateľným spôsobom. Iným snímkom sa rozumie tiež podobizeň, ktorá však nie je všeobecne identifikovateľným spôsobom zachytením podoby zobrazenej fyzickej osoby, ale je postačujúca na jej identifikovateľnosť. Podmienkou ochrany práva na podobu i práva k podobizni je, aby osoba zobrazeného bola na základe zobrazenia identifikovateľná. Aj keď nie je možno zobrazenú osobu bezpečne identifikovať z podobizne, alebo obrazového snímku (napr. pretože rysy osoby sú nejasné, rozmazané ap.) pôjde o podobizeň, príp. obrazový snímok, ak identita zobrazeného vyplýva eventuálne z iných súvislostí, za ktorých k použitiu snímky došlo. Obsahom práva k podobizni a k obrazovému snímku podľa § 12 je užívacie a dispozičné právo subjektu vo vzťahu k podobizni. Toto právo zahŕňa oprávnenie používať akýmkoľvek spôsobom podobizeň sám, a to v origináli, alebo v rozmnoženinách, ktoré vyhotoví, ako aj oprávnenie udeľovať na takéto použitie povolenie iným osobám v pozitívnom zmysle a v zmysle negatívnom zahŕňa obsah oprávnenia brániť sa proti neoprávnenému použitiu podobizne. Subjektom práva k podobizni je vždy zobrazená osoba a podmienkou ochrany práva na podobizeň je, aby táto osoba zobrazeného bola na základe zobrazenia identifikovateľná. Prípustnou formou občianskoprávnej ochrany o určenie, že sa neoprávnené zasiahlo do osobnostnej sféry môže byť žaloba na ochranu podľa § 11 OZ. V tomto prípade nejde o určovaciu žalobu podľa § 80 písm. c) O.s.p. a žalobca nemusí preukazovať naliehavý právny záujem na takomto určení. Následkom neoprávneného zásahu je majetková ujma spočívajúca v znížení cti, dôstojnosti žalobcu, ktorá mu ako následok vznikla. V konaní o ochranu osobnosti súd skúma iba oprávnenosť, či neoprávnenosť zásahu. Neoprávneným zásahom do práva na ochranu osobnosti je konanie, ktoré zasahuje do práv chránených ust. § 11 a je v rozpore s právami a povinnosťami pôvodcu zásahu stanovenými právnymi prostriedkami. Predpokladmi občianskoprávnej ochrany osobnosti je 1. neoprávnený zásah do práva na ochranu, 2. spôsobilosť zásahu porušiť, alebo ohroziť všeobecne osobnostné právo fyzickej osoby a 3. príčinná súvislosť s neoprávneným zásahom do osobnosti fyzickej osoby objektívne spôsobilým vyvolať nemajetkovú ujmu spočívajúcu v porušení, či iba v ohrození osobnosti fyzickej osoby a vznikom tejto nemajetkovej ujmy. Neoprávneným zásahom do práva na ochranu osobnosti je chovanie, ktoré zasahuje do všeobecného osobnostného práva fyzickej osoby a je zároveň v rozpore s objektívnym právom. O neoprávnený zásah nejde, ak existuje súhlas dotknutej fyzickej osoby. Nie každý neoprávnený zásah bude objektívne spôsobilý, je ním však vtedy, ak je spôsobilý porušiť, alebo ohroziť všeobecné osobnostné právo bez ohľadu na zavinenie.

V prípade žalobcov došlo k zverejneniu ich podobizne v prestížnej súťaži Let's Dance na reklamných násadkách fliaš minerálnej vody, ktoré žalovaný distribuoval na trhu v rámci svojej obchodnej činnosti. Súd má za to, že ochrana osobnosti vo forme ako si ju uplatnili žalobcovia, ako špecifický druh žaloby podľa § 11 Občianskeho zákonníka, nie je určovacou žalobou podľa § 80 písm. c) O.s.p., a preto nie je potrebné preukazovať naliehavý právny záujem na takomto určení. Tento neoprávnený zásah do práv na ochranu žalobcov je daný tým, že žalovaný bez ich súhlasu, porušil ich osobnostné práva, a to právo na ochranu ich podobizne, keď ich podobizeň použil na reklamných násadkách svojich výrobkov, ktoré distribuoval na trhu. Prípustnou formou ochrany osobnosti môže byť i žaloba o určenie, že sa určitým spôsobom neoprávnené zasiahlo do osobnostnej sféry žalobcov chránenej ust. § 11 OZ. V tomto prípade nejde o žalobu na určenie podľa § 80 O.s.p. a žalobca nemusí preukazovať naliehavý právny záujem na takomto určení. Súd aj s poukazom na judikatúru, ktorá rieši túto problematiku, nepovažuje za potrebné preukazovať naliehavý právny záujem na určovacej žalobe.

Ľudská dôstojnosť predstavuje najvyššiu hodnotu ochrany, je objektívne ústavnou kategóriou, preto akýkoľvek zásah ľudskej dôstojnosti treba vnímať ako veľmi závažný zásah, ťažko „reparovateľný“. V prípade zásahu do základného práva na súkromný a rodinný život (chránený v čl. 10 Listiny základných ľudských práv a slobôd, čl. 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv, vrátane práv tzv. sféry súkromného života jednotlivca a teda samej podstaty ľudstva a ľudskej dôstojnosti) majú všeobecné súdy podľa

čl. 1 Ústavy SR poskytnúť čo najširšiu a najadekvátnejšiu ochranu týmto právam. Subjektívny prvok zavinenia má význam len pri určovaní výšky náhrady nemajetkovej ujmy podľa § 13 ods.2 OZ, v rámci zohľadnenia okolností, za ktorých došlo k porušeniu práva. Na reklamnej násadke použitej žalovaným na jeho výrobkoch sú jednoznačne zobrazení žalobcovia, ktorí nedali súhlas k použitiu ich zobrazenia na reklamné účely žalovaného, preto ich právo na ochranu podobizne spadá pod ochranu osobnosti v zmysle § 11 OZ, ako rýdzo osobnostné právo a následkom tohto neoprávneného zásahu je majetková ujma spočívajúca v znížení cti, dôstojnosti žalobcov, ktorá im vznikla. V dôsledku šírenia ich podobizne vo forme reklamnej násadky bola znížená ich dôveryhodnosť, keď vznikli v ich súkromnom okolí, ako aj v kruhoch odbornej tanečnej komunity pochybnosti a podozrenia, že žalobcovia využili a podviedli svoj materský tanečný klub a stali sa súčasťou propagácie súťaže Let's Dance, obišli svoj tanečný klub, ktorý ich vychoval, a teda mal čo povedať k ich prípadnému angažovaniu v tejto reklamnej akcii. Navyiac materský klub tanečníkov v zmysle stanov, má nárok na výchovné, resp. nárok na finančnom profitovaní, resp. spolupodieľaní sa na ziskoch za tanečnú činnosť. Žalobcovia tieto podozrenia nevedeli vyvrátiť ani voči vedeniu materského klubu, preto museli podať túto žalobu a navyiac to malo o to závažnejší dopad, že žalobcovia boli tanečníkmi najvyššej tanečnej triedy „S“, majstrami SR, boli známi na medzinárodnej tanečnej scéne, takže v ich prípade tanečný klub mal nárok na vyššie výchovné, úmerné ich kvalite a uvedené udalosti takto zbytočne prispeli k útokom a konfliktom v materskom tanečnom klube, v dôsledku ktorých mali od klubu menej priestoru na tréning, ktorým by si udržiavali svoju kvalitu, čo v spojení s nedôverou ostatných tanečníkov v údajnú neserióznosť konania žalobcov tiež viedlo k rozpadu perspektívneho športového tanečného páru. Na tomto nič nemení, že žalovaný nemusel poznať a nevedel odhadnúť dôsledky svojho konania, ktoré značnou mierou prispeli k rozpadu športového tanečného páru žalobcov, pretože žalovaný nesie objektívnu zodpovednosť za zásah do osobnostných práv žalobcov. Žalovaná strana ako vyplynulo z prednesu ich zástupcu, nemala uzavretú písomnú zmluvu o výrobe reklamných násadok, ktorou by ošetrila tieto následky a napriek požiadavke súdu do skončenia pojednávania nepredložila žiadne vyčíslenie sumy, za ktorú boli fľaše so spornou násadkou predané a nepreukázala ani zisk, ktorý mala z tohto predaja, hoci jej táto povinnosť bola opakovane ukladaná od 16.4.2008 až do skončenia sporu.

Súd má za to, že morálna satisfakcia nie je postačujúca vzhľadom na následky, ktoré vyvolala žalovaná strana použitím podobizne žalobcov na reklamné účely, pretože na strane žalobcov došlo v značnej miere k zníženiu dôstojnosti aj dôveryhodnosti v súkromnom okolí, ako aj v kruhu tanečnom, kde pôsobili. Za závažnú ujmu, ktorá vznikla žalobcom súd považuje skutočnosť, že žalobcovia boli vystavení rôznym útokom, prejavom nedôveryhodnosti a konfliktov s materským tanečným klubom, ktoré v konečnom dôsledku viedli k rozpadu perspektívneho športového tanečného páru, ktorého výchova na úroveň vrcholového športovca je dlhoročná a materský tanečný klub od tanečníkov požaduje nárok na výchovné, teda má nárok finančne profitovať, spolupodieľať sa na ziskoch za ich tanečnú činnosť. Navyiac žalobcovia v rade 1, 2 takto boli vystavení podozrievaniam, že využili a podviedli svoj materský tanečný klub. Tieto dôsledky práve z reklamnej činnosti žalovaného, pri ktorej bola zneužitá ich podobizeň, im spôsobili značnú ujmu a súd má za to, že vyjadrením tejto nemajetkovej ujmy je výška vyjadrená v peniazoch, ktorú súd priznal. V predmetnom zadosťučinení nejde len o posúdenie, že od času kedy vznikol tento zásah do rozhodnutia súdu ubehlo niekoľko rokov, a že teda tento účinok je už oslabený a stráca svoju funkciu, ale práve o následky, ktoré vznikli žalobcom, ktoré ich postihli vo forme straty dôveryhodnosti, podozrenia z podvodov, z finančných ziskov mimo tanečný oddiel, ako aj celkovej straty profitu tanečného oddielu za výchovu tanečníkov a konečným následkom rozpad vrcholového športového tanečného páru, ako následok reklamy a formy podnikania žalovaného. Pre úspešné uplatnenie práva na ochranu osobnosti stačí zistenie, že zásah bol objektívne spôsobilý narušiť alebo ohroziť práva chránené ust. § 11 OZ. Pri úvahe o primeranosti výšky náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch je potrebné prihliadať na účel a funkcie tohto inštitútu pri ochrane osobnosti, t.j. primerane so zreteľom na všetky okolnosti konkrétneho prípadu vyvážiť a zmierniť nepriaznivý následok neoprávneného zásahu, keď nemajetková ujma, ktorá vznikla porušením osobnostných práv sa vo všeobecnom zmysle nedá „odškodniť“ a rozsah vzniknutej nemajetkovej ujmy nemožno ani exaktne kvantifikovať a vyčísliť a možno za ňu poskytnúť len satisfakcie. Zároveň výška náhrady nemajetkovej ujmy má aj preventívno-sankčnú funkciu, keď má odrádzať rušiteľa chránených osobnostných práv od protiprávneho konania, čo vyžaduje, aby išlo o sankciu patrične dôraznú a dostačujúcu, teda primeranú. Otázka miery zavinenia žalovaného pre určenie výšky náhrady podľa § 13 ods. 3 OZ je spoluurčujúca a narastá úmerne k miere zavinenia žalovaného. K tomuto súd poznamenáva, že žalovaný odmietol poskytnúť ospravedlnenie žalobcom za neoprávnené zneužitie ich osobnostných práv a neurobil nič na zmiernenie následkov, ktoré tým konaním žalovaného vznikli žalobcom.

Súd pri úvahe o primeranej satisfakcii za nemajetkovú ujmu vychádzal z celkových okolností prípadu, keď hodnotil povahu a spôsob neoprávneného zásahu, charakter a rozsah zasiahnutej hodnoty osobnosti, trvanie a dopad na postavenie žalobcov. Pri vyjadrení miery, akou bola zásahom znížená dôstojnosť alebo vážnosť osoby v spoločnosti je potrebné vychádzať z následnej reakcie, ktorú zásah vyvolal v rodine, či spoločenskom prostredí žalobcov. Finančné zadosťučinenie prichádza do úvahy, keď porušenie základného práva už nemožno napraviť. Preto výška 5.000,- eur, ktorú súd priznal každému žalobcovi, vyjadruje tie straty, ktoré utrpeli žalobcovia v dôsledku neoprávneného zásahu zo strany žalovaného a zároveň aj následky, ktoré ich postihli a nemožno ich už napraviť. Navyše žalovaný neurobil nič na zmiernenie týchto následkov.

Pokiaľ ide o vedľajšieho účastníka HARLEQUIN QUALITY, ktorého pôvodne žalovaný žiadal pribrať na jeho stranu, v ďalšom konaní už netrval na vstupe tohto vedľajšieho účastníka z dôvodu, že sa s ním nemôže skontaktovať a tiež z dôvodu, že táto spoločnosť nechce ani vstúpiť do konania, a preto nemožno postupovať proti jej vôli. Keďže tento návrh žalovaný nevzal späť, súd rozhodol o ňom podľa § 93 ods. 1 O.s.p. tak, že ho nepribral do konania na strane žalovaného.

Výrok o trovách konania súd prvého stupňa odôvodnil podľa § 142 ods. 1 O.s.p. Žalobcovia v konaní boli úspešní, preto im patrí náhrada účelne vynaložených trov konania, ktoré predstavujú náklady cestovné. Celkové náhrady predstavujú cestovné náklady v súvislosti s účasťou na pojednávaniach žalobcov dňa 10.12.2007, 13.2.2008, 10.3.2008, 16.4.2008, 5.5.2008 vo výške 686,40 Sk, 686,40 Sk, 689,70 Sk, 691,70 Sk, 697,40 Sk a 13.10.2010 vo výške 19,95 eur, vypočítaná podľa vzorca $(km \times \text{suma za km}) + (km \times \text{priem. spotreba} / 100km \times \text{cena PHM})$ ďalej náhrady nákladov cestovných za 3 cesty z Y. do H. 3.4.2009, 3.2.2010, 6.5.2010 a späť v súvislosti s predložením dôkazového materiálu Kriministickému a expertíznemu ústavu za znaleckú expertízu, ktoré súd považuje za účelne vynaložené náklady, vzhľadom na objem a rozsah dôkazového materiálu, ktorý bolo potrebné predložiť na žiadosť znalcov (1 cesta 2x410 km x 3 vo výške 200,52 eur, 200,90 eur, 204,27 eur) a ďalej sú to cestovné náhrady v súvislosti s pojednávaniaми 26.11.2012 a 30.9.2013. Tieto náhrady si uplatnili vo výške nákladov cesty Y. - C. a späť 80 km, cena za 1km 0,183 eur podľa Opatrenia MPSV 632/2008, spotreba PHM pri použití motorového vozidla značky TOYOTA AVENSIS 2,0 D4D, ŠPZ KE 273-GJ vo vlastníctve žalobcu podľa technického preukazu 5,5 l/100 km, t.j. 0,055 l na 100 km, cena PHM 1,114 eur, náklady na cestu 2x (80km x 0,183 eur/km) plus (80km x 0,051 l/1km x 1,448 eur/1 liter) plus (80 km x 0,055 l/1 km x 1,4 eur/ 1 liter) = 29,28 + 6,38 + 6,17 = 41,81 eur. Trovy cestovných náhrad sú tak, ako boli v pôvodnom konaní v celkovej sume 740,13 + 41,81 eur = 781,94 eur. Tieto trovy zaplatí žalovaný priamo „na účet právneho zástupcovi žalobcov Ing. I. W., Y., I. XX“, do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Výrok o povinnosti žalovaného uhradiť súdny poplatok vo výške 766,- eur odôvodnil podľa § 2 ods.2 ZSP a podľa položky 7b písm. b) Sadzobníka súdnych poplatkov, ktorý uhradí na účet Okresného súdu Prešov do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku a tým, že žalobcovia v 1. a 2. rade boli oslobodení od súdneho poplatku a v konaní boli úspešní prešla poplatková povinnosť na žalovaného.

2) Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie žalovaný. Poukazuje na to, že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a vytýka aj to, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Namietajú aj to, že odôvodnenie rozhodnutia súdu nie je celkom dostatočne konkretizované a špecifikované pokiaľ ide o základné otázky súdneho sporu, akými sú aktívna legitímácia, porušenie osobnostných práv žalobcov i výška priznaného finančného zadosťučinenia. Oproti predchádzajúcemu rozhodnutiu prvostupňového súdu je toto rozhodnutie rozsahovo obsiahle, ale napriek tomu odôvodnenie rozsudku považuje za nie dostatočne jednoznačné a určité, a preto sa mu javí aj ako obtiažne preskúmateľné. Pred súdom prvého stupňa sa žalovaný vyjadril, že umiestnil okolo hrdiel (uzáverov) fliaš s minerálnou vodou papierové násadky, na ktorých sa okrem iného nachádzajú obrázky - grafika - tanečného páru. Žalovaný pred začatím tohto súdneho konania nemal ani tušenie o existencii žalobcov, či existencii akýchkoľvek fotografií týchto žalobcov, resp. veľkoplášnych fotografií (billboardu). Predmetné násadky žalovaný obdržal od svojho dodávateľa od firmy HARLEQUIN QUALITY, s.r.o. Košice. Na týchto násadkách sa nachádzajú dve zásadné veci, ktoré žalovaný požadoval, a to je reklamný slogan „So živou vodou je aj tanec ľahší“, motív relácie „Let's dance - tanečná horúčka na Markíze“, ktorej sponzorom bol žalovaný. Okrem toho sa tam nachádza aj predmetná grafika - obrázok tanečného páru a ďalšie grafické

doplnky. Po začatí súdneho konania žalovaný prostredníctvom svojho právneho zástupcu požiadal Ing. J. N., MBA o vypracovanie znaleckého posudku. Originál znaleckého posudku č. 10/2008 tvorí prílohu súdneho spisu. Žalovaný poukazuje na odpovede znalca na otázky č. 1, 4, 5, 6, v ktorých je uvedené, že za obvyklých okolností a za použitia obvyklých nástrojov výpočtovej techniky nie je možné vytvoriť obraz tvári osôb z obrázka v kvalite, z ktorej by bolo možné jednoznačne určiť osoby, ktorým tváre patria. Oproti pôvodnému podkladu teda fotografií, sú na výslednej násadke výrazne zmenené črty tváří. Pôvodné črty tváří z fotografie nie sú zachované. K zmene došlo pri spracovaní nekvalitného podkladu a pri ukladaní nekvalitného výsledku. Odkazuje aj na to, že znalec Ing. N., MBA je zapísaný ako znalec v odbore kriminalistika, odvetvie kriminalistická informatika, ako aj v odbore elektrotechnika, odvetvia počítačové programy, riadiaca technika, výpočtová technika a bezpečnosť a ochrana informačných systémov. Podľa uznesenia súdu prvého stupňa bol vypracovaný znalecký posudok Kriminalistickým a expertíznym ústavom Policajného zboru v Bratislave. Aj v jeho záveroch znalkyňa pplk. Mgr. B. C. okrem iného uvádza, že „hlava a tvár osôb na spornej násadke nie je vhodná na skúmanie antropologickou somatoskopickou metódou za účelom individuálnej identifikácie“. To isté sa uvádza aj v odpovedi na otázku pod číslom 3 znaleckého posudku. Tieto odpovede plne korešponujú so závermi a odpoveďami v znaleckom posudku znalca Ing. N.. Znalkyňa Mgr. B. C. na otázku č. 2 položenú súdom uvádza, že v nej chýba konkretizácia „s osobami žalobcov“. Znalkyňa potom absurdne porovnávala to, či na predloženom billboarde sú osoby identické s osobami na predložených diapozitívach. Žalovaný nemal nikdy k dispozícii diapozitívy, ani billboard. Tieto boli predložené priamo znalcovi žalobcami. Týmto postupom bolo žalovanému odňatá možnosť konať pred súdom. Napriek tejto výhrade je však žalovaný toho názoru, že pre spor bolo rozhodujúce to, či na násadkách sú skutočne zobrazení žalobcovia. Znalci, ktorí podávali posudky, neskúmali priamo osoby žalobcov, resp. tváre ich samotných a neporovnávali tieto s predmetnou papierovou násadkou. Porovnávaná bola len papierová násadka so žalobcami poskytnutými diapozitívmi a žalobcami poskytnutým billboardom. Aj znalecký posudok, ktorý vypracoval pplk. Ing. N. Y. - odvetvie kriminalistická fotografia uvádza, že porovnávané boli najmä medzi sebou papierová násadka (v tomto prípade ani nie originál násadky, ale len jej fotografia!) a žalobcami dodaný billboard. Aj tento znalec na stranách 6, 7 a 8 posudku potvrdzuje, že obidva podklady (billboard a násadka) majú rozdielne grafické spracovanie, pričom tam došlo k určitým deformáciám. Za takéhoto stavu je podľa názoru žalovaného nesprávny záver súdu prvého stupňa, že žalobcovia sú na násadke spoznatelní a jednoznačne identifikovateľní. Opakovane žalovaný zdôrazňuje aj závery vyplývajúce z posudku Ing. N. i z posudku Mgr. C., podľa ktorej hlava, tvár osôb na spornej násadke nie je vhodná na skúmanie antropologickou somatoskopickou metódou za účelom individuálnej identifikácie. Žalovaný zdôrazňuje aj to, že ani on, ani kupujúci, resp. nakupujúca verejnosť nemali k dispozícii žiadne fotografie žalobcov v nadživotnej veľkosti, ani žiadne billboardy, ani nijaké iné diapozitívy. Žalobcovia neunesli dôkazné bremeno a nepreukázali dostatočným spôsobom v konaní, že na predmetných papierových násadkách sú ich obrazové snímky. Preto podľa názoru žalovaného nemohlo dôjsť z jeho strany ani k tvrdenému zneužitiu podobizni žalobcov. Výpoveďou samotných žalobcov bolo preukázané, že pôvodná fotografia pre účely billboardu pre USS STEEL bola vyhotovená s ich súhlasom na reklamné účely pre USS STEEL, pričom túto fotografiu podľa ich vlastného vyjadrenia vyhotovil svedok N. G., ktorý túto fotografiu odpredal následne USS STEELU. Možno teda v danom prípade uvažovať aj o tom, že došlo k porušeniu autorských práv, prípadne iných majetkových práv týkajúcich sa predmetnej fotografie. Toto však nie je predmetom tohto súdneho konania. Žalovanému nie je ani zrejmé, akou úvahou sa súd riadil pri stanovení výšky priznaného finančného zadosťučinenia. Suma 5.000,- eur predstavuje pre mnohých ľudí na Slovensku ich celoročný príjem, a to za dennodenne pravidelne odvádzanú zodpovednú a v mnohých prípadoch aj náročnú prácu, ktorej výsledky sú v praxi viditeľné. Žalovaný pritom pre svoju papierovú násadku nepotreboval žiadnych hercov ani tanečníkov, ani iných účinkujúcich „do reklamy“. Žalovaný sponzoroval televíziu Markíza, resp. jej reláciu Let's dance a uvedená násadka mala túto skutočnosť pripomenúť spotrebiteľom - nakupujúcim v obchodoch jej výrobky.

Namieta, že aj označenie žalovaného v napadnutom rozsudku nezodpovedá jeho obchodnému označeniu zapísanému v obchodnom registri.

Vytýka súdu prvého stupňa aj to, že pri priznaní náhrady trov konania nepostupoval správne. V konaní žalobcovia neboli zastúpení právnym zástupcom podľa ust. § 25 O.s.p., ale fyzickou osobou zrejme podľa ust. § 27 O.s.p.. Vyčíslenie trov súdom prvého stupňa je absolútne neprehľadné, nezrozumiteľné a nepreskúmateľné. Navyiac nie je zrejmé, prečo súd považoval tri cesty Y. - H. a späť za hospodárne vynaložené, keď stačilo poslať požadované doklady poštou, prípadne doručiť osobne na košickú pobočku KaEÚ PZ. Navrhuje preto, aby odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vrátil

mu vec na ďalšie konanie, alternatívne, aby odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej zmenil tak, že podanú žalobu v celom rozsahu zamietne. Žalovaný si zároveň uplatňuje voči žalobcom právo na náhradu trov prvostupňového aj odvolacieho konania.

3) Žalobcovia vo vyjadrení k podanému odvolaniu uviedli, že žalovaným uplatnené odvolacie dôvody nie sú opodstatnené.

Žalobcovia uvádzajú aj to, že v písomnom vyhotovení rozsudku sú chyby v písaní, a to v označení žalobcu v 2/ rade, ktorý nie je nositeľom akademického titulu „MUDr.“ a tiež, že zástupca žalobcov Ing. I. W. nie je právnym zástupcom, ale len zástupcom na základe splnomocnenia podľa ust. § 24 až 27 O.s.p..

Považujú za nedôvodnú odvoláciu námietku týkajúcu sa nesprávnych skutkových zistení. Prvostupňový súd vo veci vykonal dokazovanie na základe pokynu odvolacieho súdu. Boli vypočutí pracovníci kriminalistického ústavu, ktorí podávali vo veci znalecký posudok, a tiež bol vypočutý aj Ing. N., ktorý vypracoval posudok na objednávku žalovaného. Žalovaný sa týchto úkonov nezúčastnil. Nezúčastnil sa teda realizácie dôkazov, na ktorých on sám bazíroval. Nevyužil možnosť pri konfrontácii znalcom klásť otázky. Z realizovaných dôkazov bol vyvodený aj záver okresného súdu o nepreskúmateľnosti posudku Ing. N.. Tento záver súdu prvého stupňa nie je svojvoľný a skutkové závery súdu prvého stupňa v tomto plne korešpondujú s obsahom vykonaných dôkazov. Žalobcovia poukazujú aj na to, že žalovaný dal súkromnú objednávku Ing. N. na vypracovanie posudku, pričom tento žalovaným oslovený znalec nemal k dispozícii všetky podklady, aké mali k dispozícii znalci z kriminalistického ústavu. Súd prvého stupňa oprel svoje rozhodnutie o skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov vyplynuli. Súd pritom zohľadnil a v logickej súvislosti vyhodnotil všetky vykonané dôkazy. Toto napokon nepopiera ani žalovaná strana. Identita žalobcov na spornej násadke vyplynula z realizovaných dôkazov, potvrdili ju aj s vysokou mierou pravdepodobnosti dvaja nezávislí znalci kriminalistického ústavu. Ich závery boli podopreté ďalším dokazovaním, a to výpoveďami svedkov. Bolo objasnené aj to, akým spôsobom sa snímka žalobcov dostala do dispočnej sféry žalovaného na jeho reklamné násadky. Na existenciu objektívnej zodpovednosti žalovaného za porušenie osobnostných práv žalobcov nemá vplyv obranná argumentácia žalovaného o zodpovednosti, či vine reklamnej agentúry, ktorá na základe jej objednávky tieto sporné reklamné násadky zhotovovala ani argumentácia o porušení autorského práva. Pre zodpovednosť žalovaného je dôležité to, že žalovaný bez vedomia žalobcov, a bez ich súhlasu použil na svoju reklamnú kampaň ich podobizeň. Nie je dôležitým to, či žalovaný poznal, alebo nepoznal osobne žalobcov. To, že ich nepoznal žalovaný neznamena, že ich nepoznala iná cieľová skupina, ktorá bola v tomto prípade širokou tanečno-športovou komunitou, ktorej postoje a konanie v interakcii aj na konanie žalovaného ovplyvňovali ďalšiu športovú kariéru žalobcov. Žalovaná bola pasívna v konaní pri zisťovaní skutkového stavu veci. Do skončenia sporu nepredložila napriek opakovaným výzvam vyčíslenie sumy, za ktorú boli predané fľaše so spornou násadkou. Nezabezpečila prítomnosť ani konateľa reklamnej agentúry, ku ktorému sa zaviazala, a to aj napriek proklamovaným nadštandardným vzťahom s touto agentúrou. Žalovaný sa nezúčastnil vykonania dôkazov, ktoré aj sám navrhoval pred súdom prvého stupňa.

Žalobcovia zotrvávajú aj na tom, že v predmetnej veci nešlo o určovaciu žalobu, a preto nebolo potrebné preukazovať naliehavý právny záujem na určení porušenia práva v zmysle ust. § 11 a nasl. Obč. zák.. Nesúhlasia ani s námietkami žalovaného o priznaní finančného zadostučinenia. Zdôrazňujú, že žalovaný sa v čase pokusov žalobcov o mimosúdne urovanie veci žalobcom ani neospravedlnil. Finančné zadostučinenie nemá charakter odmeny ako sa to snaží zdôrazňovať žalovaná strana. Má charakter sankcie, ktorá v sebe odzrkadľuje funkciu preventívnu, aj funkciu satisfakčnú. V predmetnej veci finančné zadostučinenie má charakter sankcie za porušenie zákonnej povinnosti, pričom pri priznávaní výšky finančného zadostučinenia zdôrazňujú to, že v konaní žalovanej, ktorá bez ich súhlasu použila ich podobizeň pre svoju reklamnú kampaň vznikali v súkromnom okolí žalobcov, ale najmä v kruhu odbornej tanečnej komunity pochybnosti a podozrievania žalobcov, že využili a podviedli svoj materský tanečný klub v zmysle v rozhodnom čase účinných stanov SZTŠ, ktorého členom je aj materský tanečný klub žalobcov (TC Košice). Materský tanečný klub tanečníkov má nárok na výchovné, resp. tento materský tanečný klub, ktorý tanečníkov profesne vychováva má nárok na finančné profitovanie, resp. spolupodieľanie sa na ich ziskoch za tanečnú činnosť. Sporná násadka bola použitá v súvislosti s celoslovenskou tanečnou súťažou Let's dance, ktorá zachvátila celú krajinu, a s propagáciou a organizáciou ktorej boli spojené nemalé finančné prostriedky. Aj napriek tomu, že žalobcovia sa stali bez svojej vôle a súhlasu súčasťou tejto propagácie, v odbornej tanečnej komunite tým voči nim

vznikali rôzne podozrenia, že obišli svoj tanečný klub, ktorý ich vychoval, a teda mal čo povedať k ich prípadnému angažovaniu na reklamné účely. Uvedené udalosti prispeli ku zbytočným útokom a konfliktom s materským tanečným klubom, v dôsledku ktorých žalobcovia mali od klubu aj menej priestoru, nielen časového ale aj priestorového na tréning, ktorým by si udržiavali svoju kvalitu, čo v spojení s nedôverou ostatných tanečníkov v údajnú neserióznosť konania žalobcov tiež viedlo k rozpadu tohto nádejného a perspektívneho športového tanečného páru.

Výhrady žalovaného voči trovám konania hodnotia žalobcovia ako účelové. Odvoz billboardu vzhľadom na jeho nadrozmernosť do H. na znalecké skúmanie, ako aj predloženie ďalších podkladov bolo uložené žalobcom okresným súdom, preto aj tieto trovy boli žalobcami účelne vynaložené.

Navrhujú preto rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správne potvrdiť a odvolanie žalovanej ako nedôvodné zamietnuť.

Žalobcovia sa vyjadrujú aj k odvolacej námietke žalovaného poukazujúcej na výšku finančného zadostučinenia, keď žalovaný ich porovnáva so zárobkom „slušných ľudí“. Žalovaný už raz zasiahol do osobnostných práv žalobcov, a napriek tomu ich naďalej osočuje a uráža, keď ich nepriamo v podstate označuje za „neslušných ľudí“, ktorí sa chcú obohatiť z plodov jej čestnej podnikateľskej činnosti. Žalobcovia poukazujú na to, že priznané finančné zadostučinenie nemá charakter odmeny, ako je to v prípade odmeny za prácu, ale má charakter sankcie, ktorá v sebe odzrkadľuje funkciu preventívnu, aj funkciu sankčnú, a tiež funkciu satisfakčnú. Nesúhlasia ani s výhradami žalovaného proti vyúčtovaným trovám konania. Tým, že žalobcovia splnomocnili Ing. W. na zastupovanie v konaní, ušetrili tak žalovanému v podstate náklady za jednu osobu žalobcu, pretože sa obaja nemuseli dostavovať na pojednávania, ale iba jedna osoba. Trovy žalobcov boli dôvodné, pretože ich použili na nie bezdôvodné bránenie si práv. Odvoz billboardu do H. na znalecké skúmanie uložil žalobcom okresný súd, pretože inak to nebolo možné technicky zariadiť vzhľadom na jeho nadrozmernosť. Aj tieto náklady boli žalobcami účelne vynaložené. Žiadajú preto, aby odvolací súd na základe podaného odvolania rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdil.

4) Dopíňacím rozsudkom 17C/93/2007-410 z 9.1.2014 prvostupňový súd doplnil rozsudok vyhlásený 30.9.2013 o výrok v znení:

Žalovaný je povinný nahradiť štátu na trovách konania 947,32 eur a nahradiť ich do 3 dní od právoplatnosti rozsudku na účet Okresného súdu v Prešove.

V dôvodoch tohto rozhodnutia uviedol, že vo veci bolo nariadené znalecké dokazovanie, na ktorého účely zložil žalovaný zálohu vo výške 432,- eur. Znaleckému ústavu, ktorý vypracoval znalecký posudok boli vyplatené odmeny vo výške 745,32 eur a 422,46 eur. Ďalším uznesením v súvislosti s doplňovaním znaleckého posudku bola priznaná odmena vo výške 201,98 eur. Znalečné bolo kryté len zo zálohy vo výške 432,- eur, preto vo zvyšku vo výške 937,48 eur znášal tieto trovy štát. S odkazom na ust. § 148 ods. 1, § 166 ods. 1 O.s.p. súd prvého stupňa preto doplnil rozsudok o výrok o náhrade trov štátu. Trovy znášané štátom vo výške 937,78 uložil nahradiť žalovanému, ktorý nie je oslobodený od súdneho poplatku.

5) Proti dopíňaciemu rozsudku včas podal odvolanie žalovaný. Poukazuje na to, že v číselných údajoch v napadnutom rozhodnutí sú tri rôzne sumy týkajúce sa výšky trov štátu. Raz je to suma 947,32 eur obsiahnutá vo výroku rozsudku, potom na prvej strane v dôvodoch je to suma 937,48 eur, na druhej strane 937,78 eur. V dopíňacom rozsudku je chybné aj obchodné označenie žalovanej. Uznesenie je podľa názoru žalovanej nepreskúmateľným. Samotný záver o povinnosti žalovanej nahradiť trovy konania je založený aj na nesprávnom právnom posúdení veci, a vychádza aj z nesprávnych skutkových zistení. Navrhuje preto rozhodnutie súdu prvého stupňa zrušiť a vrátiť vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Žalobcovia vo vyjadrení k podanému odvolaniu proti dopíňaciemu rozsudku uviedli, že dôležitým je výrok rozhodnutia súdu prvého stupňa, ktorý je záväzný pre účastníkov a nie jeho dôvody. Žalovaná strana mala možnosť namietať už výšku priznaných trov znalcom v odvolacích lehotách, ktoré mala na prípadné odvolanie proti uzneseniam o znalečnom.

6) Odvolací súd prejednal podané odvolania bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.). Preskúmal napadnutý rozsudok i konanie, ktoré mu predchádzalo v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 212 ods. 1, 3 O.s.p.. Bol teda viazaný rozsahom a dôvodmi podaného odvolania, nad rámec ktorých nebol oprávnený, ani povinný rozhodnutie súdu prvého stupňa preskúmať. Výnimkou sú len prípadné vady konania, ktoré majú za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Po takomto preskúmaní napadnutého rozsudku, doplnacieho rozsudku, i konaní, ktoré im predchádzalo, v zmysle vyššie uvedených zásad, odvolací súd dospel k záveru, že :

a) uplatnené odvolacie dôvody nie sú spôsobilé privodiť zmenu, či zrušenie výroku rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým bol žalovaný zaviazaný zaplatiť žalobcom po 5000,- eur do 15 dní od právoplatnosti rozsudku

b) je potrebné vo zvyšujúcej časti rozhodnutia súdu prvého stupňa zrušiť a vrátiť mu vec na ďalšie konanie.

ad a) Vo veci týkajúcej sa požiadavky na zaplatenie po 5000,- eur ide o nároky na ochranu osobnosti s odkazom na ust. § 11 a nasl. Obč. zák..

Odvolací aj v tomto svojom rozhodnutí odkazuje z hľadiska hmotnoprávneho posúdenia týchto nárokov na svoje právne názory vyjadrené v predchádzajúcom svojom rozhodnutí 14 Co/12/2011-237 z 22.9.2011.

Podľa § 11 Obč. zák., fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy.

Podľa § 12 ods. 1 Obč. zák. písomnosti osobnej povahy, podobizne, obrazové snímky a obrazové a zvukové záznamy týkajúce sa fyzickej osoby alebo jej prejavov osobnej povahy sa smú vyhotoviť alebo použiť len s jej privolením.

Žalobcovia odôvodňujú uplatnené nároky tým, že v roku 2006 žalovaný použil ich obrazové snímky bez ich súhlasu na svojich reklamných materiáloch, ktorými propagoval distribúciu a predaj svojich výrobkov - minerálnych vôd Zlatá studňa.

V zmysle citovaných ustanovení do oblasti občianskoprávneho zabezpečenia jednotlivých hodnôt osobnosti fyzickej osoby patrí aj ochrana podoby fyzickej osoby a ochrana prejavov osobnej povahy. Pod podobou fyzických osôb sa rozumie jej charakteristické rysy, ktoré - či už obrazom, kresbou, fotografiou, filmových, televíznych snímkov, sochou, či iných zobrazení - znázorňujú jej individualizovaný telesný vzhľad, najmä jej tvar a postavu. To isté platí aj o ochrane hmotného zachytenia podoby fyzickej osoby na podobizeň, či na iný obrazový snímok. Podobizňou je portrét fyzickej osoby, na ktorom je hmotne zachytená jej podoba. Obrazové snímky (zrejme presnejšie záznamy) predstavujú zachytenie podoby fyzickej osoby na obraze. Nejde o portrét, ale o iný obraz, na ktorom je však podoba fyzickej osoby zachytená - hoci aj podružne, či náhodne - identifikovateľným spôsobom (viď aj Občiansky zákonník, komentár, JUDr. O. Jehlička, CSc. a spol., C. H. Beck, 9. vydání, 2004, s. 113-114). Iným snímkom sa rozumie tiež podobizeň, ktorá však ešte stále nie je všeobecne identifikovateľným spôsobom zachytením podoby zobrazovanej fyzickej osoby, ale je postačujúci na jej identifikovateľnosť. Podmienkou ochrany práva na podobu i práva k podobizni je, aby osoba zobrazeného bola na základe zobrazenia identifikovateľnou. Aj keď nemožno zobrazenú osobu bezpečne identifikovať z podobizne alebo obrazového snímku (napr. rysy osoby sú nejasné, rozmazané a podobne), pôjde napriek tomu o podobizeň prípadne obrazový snímok, ak identita zobrazeného vyplýva eventuálne z iných súvislostí, za ktorých k použitiu snímku došlo.

Obsahom práva k podobizni a k obrazovému snímku (§ 12 Obč. zák.) je užívacie a dispozičné právo subjektu vo vzťahu k podobizne. Toto právo zahŕňa v sebe v zmysle pozitívnom oprávnenie používať akýmkoľvek spôsobom podobizeň sám, a to v origináli alebo v rozmnoženinách, ktoré vyhotoví, ako aj oprávnenie udeľovať na takéto použitie povolenie iným osobám. V zmysle negatívnom zahrňuje tento obsah oprávnenie brániť sa proti neoprávnenému použitiu podobizne (obrazovému snímku).

Subjektom práva k podobizni je vždy zobrazená osoba (prípadne po jej smrti osoby uvedené v § 15 Obč. zák.).

Tak, ako je už uvedené vyššie, podmienkou ochrany práva na podobizeň je, aby osoba zobrazeného bola na zobrazení identifikovateľná. Táto skutočnosť je rozhodujúcou, či kľúčovou aj pre rozhodnutie v predmetnej veci.

Súd prvého stupňa oprel svoje závery o identifikovateľnosti žalobcov s osobami na reklamnej násadke zo skutočností, ktoré vyplynuli z doplnenia dokazovania realizovaného po predchádzajúcom kasačnom rozhodnutí odvolacieho súdu. Treba uviesť, že žalovaný sa realizácie tohto dokazovania sám z vlastnej vôle nezúčastnil. Neprišiel na pojednávanie nariadené súdom prvého stupňa, o ktorom bol včas upovedomený a súhlasil s prejednaním veci v jeho neprítomnosti. Sám nevyužil možnosť, aby aj vyslúchaným osobám (okrem iného pracovníkom ústavu, ktorí vypracovali z poverenia súdu znalecký posudok, či iným) položil pri ním produkovanej obrane otázky, či zaujal k produkovaným skutočnostiam svoje stanovisko. Obsah takto realizovaných dôkazov súd prvého stupňa v dôvodoch svojho rozhodnutia popisuje totožne ako sú zaznamenané v zápisnici z pojednávania. Dôvody rozhodnutia súdu prvého stupňa obsahujú i hodnotenie týchto dôkazov jednotlivo ale i vo ich vzájomných súvislostiach a dávajú odpoveď i na obranu žalovaného opieranú o ním predložený listinný dôkaz - znal. posudok Ing. N. (vypracovaného mimo rámca tohto konania na jeho objednávku). V hodnotení týchto dôkazov odvolací súd nezistil rozpory s aplikáciou ust. § 132 O.s.p.

Podľa § 219 ods. 1, 2 O. s. p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Odvolací súd sa stotožňuje s dôvodmi rozhodnutia okresného súdu týkajúcimi sa výroku o priznaní zadošťačenia za neoprávnený zásah do osobnostných práv po 5.000.- eur a na tieto v podrobnostiach odkazuje.

Po preskúmaní veci odvolací súd konštatuje, že okresný súd vykonal dokazovanie vo veci v dostatočnom rozsahu, vykonané dôkazy správne vyhodnotil podľa § 132 O.s.p. a tento výrok svojho rozhodnutia i náležite a podrobne odôvodnil podľa § 157 ods. 2 O.s.p..

Z odôvodnenia rozhodnutia okresného súdu vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej. V hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť. Naopak okresný súd ich náležitým spôsobom v celom súhrne posúdil a aj náležite vyhodnotil. Rozhodnutie prvostupňového súdu je v tejto časti presvedčivé, aj závery, ku ktorým prvostupňový súd dospel sú racionálne a aj spravodlivé.

Tak ako je už uvedené vyššie žalovaný v teraz podanom odvolaní neuvádza v zásade oproti jeho predchádzajúceho odvolaniu žiadne nové relevantné skutočnosti. Nereaguje na výsledky doplneného dokazovania, o ktoré boli opreté závery súdu prvého stupňa o identifikovateľnosti osôb žalobcov s osobami na násadkách použitých žalovaným na jeho výrobkoch s minerálnou vodou. Nereagujú na výsledky doplneného dokazovania ani na jeho vyhodnotenie, ba ani na skutočnosti, ktorými žalobcovia i súd zdôvodňovali výšku priznaného peňažného nároku vo veci samej.

Súd prvého stupňa po predchádzajúcom rozhodnutí odvolacieho súdu sa pri zisťovaní skutkového stavu pre rozhodnutie o tejto časti žaloby riadil názorom odvolacieho súdu. Tak ako je už opakovane vyššie zdôraznené určujúcim pre úspešnosť tejto časti žaloby o ochranu osobnosti bolo to, že osoba zobrazená na násadke je identifikovateľná so žalobcami. Relevantným je aj to, že identifikovateľnosť nemusí spočívať len vo vlastnom zobrazení. Tak, ako je už uvedené vyššie, identita zobrazeného môže vyplývať aj z iných súvislostí, za ktorých k použitiu násadky došlo. Identifikovateľnosť osôb sa však musí realizovať na tých znakoch, ktoré sú individuálnymi vlastnosťami príslušnej osoby, a to z pohľadu hodnotenia znakov tváre, postavy, držania tela, účesu, či iných identifikovateľných znakov. Takéto závery o identifikovateľnosti žalobcov na reklamných násadkách vyplynuli z výsledkov doplneného dokazovania, v hodnotení ktorého odvolací súd nezistil závady, a čo je zvlášť dôležitým zdôrazniť, ani k takto doplnenému dokazovaniu a vyhodnoteniu dôkazov s vplyvom na tvrdenia žalovaného, či ním

produkované dôkazy (ako napr. posudok Ing. N.) samotný žalovaný nezaujímá aktuálne stanovisko (zotrúva len na výhradách použitých pred realizáciou týchto dôkazov), neuvádza v odvolaní dôvody, ktoré by mal pri viazanosti dôvodmi odvolania odvolací súd osobitne preskúmať.

Aj pri závere o náhrade nemajetkovej ujmy v peniazoch sa prvostupňový súd riadil názorom odvolacieho súdu. Súd náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa § 13 ods. 2, 3 Obč. zák. môže priznať vtedy, ak by sa morálna satisfakcia nezdala postačujúca, najmä ak bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jej vážnosť v spoločnosti. Dôvody priznania náhrady sú v tomto ustanovení uvedené len demonštratívne. Zákon tu stanovuje jedinú podmienku priznania náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, ktorá je splnená vtedy, keď sa nemateriálne zadosťučinenie nezdá postačujúce. Dôsledkom každého neoprávneného zásahu do práva na ochranu osobnosti je ujma. Podmienkou priznania náhrady majetkovej ujmy v peniazoch (t.j. materiálnej satisfakcie) je vždy - v závislosti na individuálnych okolnostiach daného prípadu - existencia závažnej ujmy. Za závažnú ujmu treba považovať ujmu, ktorú fyzická osoba vzhľadom na okolnosti, za ktorých k porušeniu došlo, intenzitu zásahu, jeho trvanie a dopad a dôsledky považuje za ujmu značnú (Uznesenie NS SR 3Cdo/137/2008 - dôvody). Pritom však nie sú rozhodujúce jej subjektívne pocity, ale objektívne hľadisko, teda to, či by predmetná ujma takto v danom mieste a čase (v tej istej situácii, prípadne spoločenskom postavení a pod.) vnímala aj každá iná fyzická osoba.

Aj v tejto časti týkajúcej sa záverov súdu prvého stupňa o závažnosti ujmy žalobcov vniknutej v súvislosti s neoprávneným použitím ich podobizne na reklamných násadkach žalovaného treba v súvislosti s odvolacími námietkami uviesť to, že v dôvodoch odvolania absentujú konkrétne námietky voči záverom súdu prvého stupňa týkajúcim sa zásahu do práva na ochranu osobnosti žalobcov v nadväznosti na ich pôsobenie v tanečnom klube, na vplyv použitia tejto podobizne v reklamnej kampani ich súkromnom okolí, pričom odvolacie námietky sa týmto záverom súdu prvého stupňa vôbec nevenujú. Pri viazanosti dôvodmi podaného odvolania, a len pri všeobecnej argumentácii proti priznaniu nároku po 5.000,- eur treba zdôrazniť, že súd prvého stupňa svoje závery aj dostatočne v časti týkajúcej sa výšky priznaného zadosťučinenia odôvodnil, a pri absencii takýchto odvolacích výhrad nebol dôvod, aby sa týmito skutočnosťami odvolací súd bližšie zaoberal.

Preto výrok rozsudku súdu prvého stupňa o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcom zadosťučinenie po 5.000,- eur odvolací súd ako vecne správny potvrdil (§ 219 ods. 1, 2 O.s.p.).

ad b) Odvolací súd aj pri súčasnom preskúmaní napadnutého rozhodnutia súdu prvého stupňa v celom rozsahu zotrúva i na tých záveroch prijatých v uznesení 14Co/12/2011-237 z 22.9.2011, ktoré sa týkajú prvého z výrokov napadnutého rozsudku. Niet ani teraz žiadneho relevantného dôvodu pre to, aby sa nerealizoval prieskum napadnutého rozsudku aj v zmysle ust. § 212 ods. 3 O.s.p. t.j. s povinnosťou prihliadať z úradnej povinnosti aj na také procesné vady konania pred súdom prvého stupňa, ktoré neboli uplatnené v podanom odvolaní, ak mali za následok nesprávne rozhodnutie o veci.

Okrem nároku na priznanie zadosťučinenia vo forme peňažnej, žalobcovia uplatňujú aj ďalšie nároky, ktoré by mali vyplývať z neoprávneného zásahu žalovaného do ich práva na ochranu osobnosti.

Konanie o ochranu osobnosti je návrhové konanie, ktorého procesný nárok je vymedzený jeho predmetom (tzv. petitom žaloby) a základom (t.j. právne relevantnými skutočnosťami, na ktorých je petit založený). Jeho presná formulácia má byť obsiahnutá len v tej časti žaloby, ktorá sa nazýva žalobný petit (t.j. čoho sa žalobca domáha - podobne R NS SR 5Cdo/4/99).

V predmetnej veci žalobcovia formulovali v bode VI podanej žaloby žalobný petit tak, že:
„Žalovaný Zlatá Studňa s.r.o. so sídlom Široké 631, IČO: 36 499 552 p o r u š i l osobnostné práva žalobcov F. W., rod. G., nar. XX.X.XXXX, bytom Y., S. XX a J. G., nar. XX.X.XXXX, bytom Y., H. X tým, že použila ich obrazovú snímku bez ich súhlasu na reklamné účely.“

V právnej teórii i v praxi sa rozlišujú prostriedky občianskoprávnej ochrany všeobecného osobnostného práva, ktoré môžu byť všeobecné, alebo osobitné (zvláštne, špecifické). Medzi tzv. všeobecné patria aj určovacie žaloby v zmysle ust. § 80 písm. c) O.s.p., u ktorých je vždy nevyhnutné trvať na preukázaní naliehavého právneho záujmu. Takéto závery sú vyjadrené v právnej teórii (napr. Švestka J. - Jehlička O. - Paulik P. - Plecítý, V. - Knap, K.: Ochrana osobnosti podľa občanského práva, 3.prepracované

a doplnené vydanie, Praha, Linde - Praha, 1996, s.141-142), ale i v súdnej praxi (Zborník stanovísk, záverov... III., ŠEVT Praha 1980 s.185-186, ale i samotnými žalobcami predkladané rozhodnutia odvolacích súdov ČR 5Co/42/92 a Cdon/18/95).

Podľa súdnej praxe majú pre občianskoprávnu ochranu fyzických osôb najvyšší význam vyššie uvedené prostriedky osobitnej (zvláštnej, špecifickej) súdnej petitórnej ochrany, ktorá má svoj základ v ustanovení § 13 Obč. zák.; pre prípad neoprávneného zásahu do osobnosti fyzickej osoby vymedzuje triádu prostriedkov občianskoprávnej ochrany - žalobu zdržovaciú (negatórnu), odstraňovaciú a žalobu satisfakčnú.

Žalobcovia v obsahu podanej žaloby (v jej zdôvodnení) i v ďalších svojich prednesoch, či podaniach doručovaných súdu argumentujú, že morálna satisfakcia je „neaktuálna“. Neprichádza do úvahy žiadať o upustenie od zásahov, či ospravedlnenie, preto sa domáhajú poskytnutia zadosťučinenia v peňažnej forme. Za žalobný nárok, čiže predmet žaloby treba považovať nielen obsah petitu, ale aj jeho skutkové zdôvodnenie, čo spolu presne vymedzuje predmet žaloby.

Zákon v ust. § 13 Obč. zák. nevymedzuje, čo sa rozumie pod zadosťučinením, ani čo sa rozumie pod primeraným zadosťučinením. Zadosťučinenie spočíva v určitom plnení, ktoré môže byť buď morálnym plnením, alebo peňažným plnením, ktorých cieľom je so zreteľom na všetky okolnosti konkrétneho prípadu, zodpovedajúcim spôsobom zmierniť nepriaznivý následok neoprávneného zásahu.

Žalobcami formulovaný žalobný petit v jeho druhom odstavci, v nadväznosti na obsah zdôvodnenia žaloby, svedčí o tom, že žalobcom ide o priznanie nemajetkovej ujmy na ich osobách formou zadosťučinenia v peniazoch. Spôsob morálneho zadosťučinenia je podľa nich neaktuálny, neprichádza do úvahy. Dôvody žaloby ďalších podaní, či prednesov žalobcov a napokon ani dôvody napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa neobsahujú zdôvodnenie takého morálneho zadosťučinenia, aký je formulovaný v prvom odstavci podanej žaloby, či napokon napadnutého rozhodnutia súdu prvého stupňa. V rámci súdnej ochrany za zásah do osobnostných práv nemožno vylúčiť ani konštatovanie výroku súdneho rozhodnutia, že došlo k porušeniu práva na ochranu osobnosti, ale aj pri takejto forme ochrany treba vychádzať z toho, že ide o konanie návrhové. Ak žalobcovia (podľa celého obsahu žaloby) tvrdia, že im išlo peňažnú satisfakciu (s výslovným vylúčením morálnej satisfakcie), potom žalobcami zostala nezodpovedanou otázka, o čo im v prvej časti formulovaného petitu žaloby išlo a teda, či nejde prípadne o určovací žalobu v zmysle ust. § 80 písm. c) O.s.p.. Odhliadnuc od naliehavosti právneho záujmu na určenie v zmysle ust. § 80 písm. c) O.s.p. treba uviesť to, že na každej ochrane poskytovanej súdom súdnym rozhodnutím musí byť právny záujem, pretože činnosť súdu nemôže mať len akademický charakter.

Za takéhoto stavu je rozsudok súdu prvého stupňa v prvom jeho výroku, kde sa konštatuje porušenie osobnostných práv žalobcov nepreskúmateľným v tom, aké procesné a hmotnoprávne podmienky pre jeho vydanie boli naplnené.

Súd prvého stupňa okrem toho nielen v úvodnej časti napadnutého rozhodnutia, ale i vo formulácii prvého výroku opätovne tak, ako v predchádzajúcom rozhodnutí používa nesprávne označenie obchodného mena žalovaného. Takéto označenie nezodpovedá označeniu v obchodnom registri. Hoci prvostupňový súd bol odvolacím súdom na to upozornený, opäť sa takejto chyby dopustil.

Vo vzťahu k tomuto výroku rozhodnutia súdu prvého stupňa sa prvostupňový súd neriadil názorom odvolacieho súdu tak ako mu to bolo uložené v predchádzajúcom jeho zrušujúcom rozhodnutí.

Z týchto dôvodov odvolaciemu súdu neostala iná možnosť len podľa § 221 ods. 1 písm. f), h), ods. 2 O.s.p. v tomto výroku rozhodnutie súdu prvého stupňa zrušiť a vrátiť mu vec na ďalšie konanie.

Od rozhodnutia o tejto časti žaloby sú závislé aj ďalšie výroky, či už o náhrade trov konania medzi účastníkmi, ale aj vo výroku o náhrade trov štátu, ale aj o povinnosti zaplatiť súdny poplatok. Ako súvisiace výroky preto boli zrušené tieto výroky rozhodnutia súdu prvého stupňa.

Už teraz je však možno konštatovať to, že žalobcovia nemohli mať vo veci s podanou žalobou úplný úspech, pretože už predchádzajúcim rozhodnutím súdu prvého stupňa bol právoplatne zamietnutý

čiasťočný žalobný návrh. Nemôže prichádzať preto do úvahy postup pri rozhodovaní o náhrade trov konania podľa § 142 ods. 1 O.s.p.. Procesný výsledok konania je dôležitý potom aj pre rozhodovanie o náhrade trov štátu.

Relevantnými sú aj námietky poukazujúcimi na to, že v osobe zástupcu žalobcov uvedenej v úvodnej časti tohto rozhodnutia nejde o advokáta.

Podľa § 75 vyhl. č. 543/2005 Z.z. o spravovacom a kancelárskom poriadku pre súdy na určenie výšky náhrady nevyhnutných výdavkov a náhrady za stratu na zárobku a na určenie nákladov zákonného zástupcu osoby zúčastnenej na konaní, alebo jej zástupcu, ktorý nie je advokátom, na určenie nákladov opatrovníka ustanovenej osobe zúčastnenej na konaní, na určenie nákladov nevyhnutného sprievodcu, ako aj na určenie výšky svedočného sa primerane použijú ust. § 72 až 74. Tam realizovaná úprava sa týka aj nároku na náhradu cestovných výdavkov. Každopádne však nemôže byť priznávaná náhrada na účet zástupcu tak, ako je to v prípade advokátov.

Aj určenie výšky súdneho poplatku pri aplikácii § 2 ods. 2 O.s.p. sa v súlade s právnou teóriou i právnou praxou v prípade vyhovenia žalobe žalobcu, ktorému bolo priznané oslobodenie od súdnych poplatkov, že závisiace od výsledku konania, nie od toho aká žaloba bola podaná. Výška poplatkovej povinnosti sa teda bude odvíjať od výšky finančnej náhrady, aká bola priznaná žalobcom aj od toho, či sa má, alebo nemá vyhovieť aj časti žaloby žiadanej určenie porušenia osobnostných práv.

Podľa § 224 ods. 3 O.s.p., ak odvolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie, rozhodne o náhrade trov súd prvého stupňa v novom rozhodnutí o veci.

Podľa § 226 O.s.p., ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, je súd prvého stupňa viazaný právnym názorom odvolacieho súdu.

Rozhodnutie o náhrade trov štátu sa musí doručiť aj zástupcovi štátu. Dopĺňací rozsudok štátu súd prvého stupňa (podľa návratok pripojených k č.l. 410) nedoručil, hoci aj na toto ho odvolací súd v predchádzajúcom rozhodnutí upozornil.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.